

Gdańsk, dnia 31 października 2017 r.

Sygn. akt D 33/2017

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku

w składzie

Przewodniczący : Anna Lidzbarska

Członkowie : Elżbieta Czarnecka

Iwona Haniewicz

z udziałem protokolanta: Dominiki Wesołowskiej

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 31 października 2017 r. w Gdańsku, sprawy ze skargi [REDAKTED] spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w [REDAKTED] na działania radcy prawnego [REDAKTED] na skutek odwołania z dnia 9 czerwca 2017 r. od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy OIRP w [REDAKTED] o umorzeniu dochodzenia z dnia 09 maja 2017 r., sygn. akt [REDAKTED], na podstawie art. 437 § 1 Kodeksu postępowania karnego, w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2016 r. nr 233 z późn. zm.)

postanawia

- 1/ utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy OIRP w Gdańsku o umorzeniu dochodzenia,
- 2/ kosztami postępowania obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w Gdańsku, uznając je za uiszczone.

Przewodniczący składu

[REDAKTED]

Członkowie składu

[REDAKTED]

[REDAKTED]

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 2 września 2016 r. Skarżący złożył skargę na działanie radcy prawnego ██████████ ██████████, polegające na tym, iż w imieniu klienta wszczął on postępowanie egzekucyjne przeciwko Skarżącemu bez wcześniejszego wezwania do zapłaty i bez uprzedniego wskazania danych niezbędnych do dokonania przelewu w tym m.in. numeru rachunku bankowego.

W dniu 31 października 2016 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wydała postanowienie o wszczęciu dochodzenia na działanie radcy prawnego ██████████ ██████████ z uwagi na podejrzenie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64. ust. 1 pkt 1 i pkt 2 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r. ze zm.

W dniu 9 maja 2017 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w ██████████ wydała postanowienie o umorzeniu dochodzenia wobec braku przesłanek uzasadniających popełnienie przewinienia dyscyplinarnego. W uzasadnieniu wskazała, iż nie istnieje prawny obowiązek kierowania do dłużnika przedegzekucyjnego wezwania do zapłaty, a radca prawny nie może ponosić odpowiedzialności za zgodne z prawem działanie podejmowane w imieniu swojego mocodawcy - nawet jeżeli w ocenie drugiej strony jest one przedwczesne. Dane mocodawcy radcy prawnego ██████████ ██████████ są powszechnie dostępne w Biuletynie Informacji Publicznej.

Skarżący pismem z dnia 9 czerwca 2017 r. złożył odwołanie od powyższego postanowienia. Postanowieniu temu zarzucił:

- naruszenie art. 17 §1 pkt 1 kpk w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez nieprawidłowe zastosowanie, polegające na umorzeniu dochodzenia wobec braku przesłanek uzasadniających popełnienie przewinienia dyscyplinarnego w sytuacji, gdy radca prawny ██████████ ██████████ przedwcześnie złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko ██████████ sp. zoo, co stanowi nienależyte wykonywanie zawodu radcy prawnego;
- naruszenie art. 66 ust. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych poprzez jego niezastosowanie, polegające na zaniechaniu złożenia wniosku do Dziekana OIRP w celu udzielenia ostrzeżenia radcy prawnemu ██████████ ██████████ i nakazania przeprosin skarżącego – w sytuacji, gdy w świetle okoliczności byłoby to wystarczającym środkiem dyscyplinującym radcę prawnego.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, iż był gotów do uiszczenia zasądzonych od niego kosztów bezpośrednio po wydaniu tytułu egzekucyjnego, wcześniej jednak radca prawny przekazał tytuł wykonawczy do egzekucji. O ile nie istnieje prawny obowiązek kierowania wezwania do dłużnika, to, wg Skarżącego, zasady etyczne wykonywania zawodu, wyrażone w szczególności w art. 6, art. 11, art. 12 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego wymagały wskazania mu sposobu spełnienia ciężącego na nim obowiązku. Jednocześnie Skarżący zaznaczył, iż Okręgowy Sąd Dyscyplinarny powinien wyznaczyć moment, w którym dłużnik powinien spełnić ciężące na nim świadczenie, aby uniknąć obciążenia go dodatkowymi kosztami postępowania egzekucyjnego. Pozwoli na wypracowanie dobrych praktyk, niemających jednak charakteru normatywnego.

**Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku
zważył co następuje.**

Odwołanie Skarżącego, spółki [REDAKTOWANE] sp. zoo z siedzibą w [REDAKTOWANE] od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKTOWANE] z dnia 9 czerwca 2017 r. w sprawie sygn. akt [REDAKTOWANE] nie zasługuje na uwzględnienie.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny szczegółowo przeanalizował zebrany w sprawie materiał dowodowy tj. pismo Skarżącego, zeznania świadków, pismo Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w [REDAKTOWANE] i postanowienie Rzecznika o umorzeniu dochodzenia wraz z uzasadnieniem. Na tej podstawie uznano, iż zarzuty podniesione w zażaleniu przez Skarżącego są nietrafne, a wnioski dotyczące popełnienia przez radcę prawnego [REDAKTOWANE] przewinienia dyscyplinarnego są za daleko idące. Mając powyższe na uwadze, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przyjął i podzielił w całości ustalenia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, które skutkowały umorzeniem dochodzenia.

Przed Sądem Rejonowym [REDAKTOWANE] w [REDAKTOWANE] toczyło się postępowanie sądowe w sprawie o sygn. akt [REDAKTOWANE], które zakończyło się wydaniem wyroku w dniu 01 lutego 2016 r. i nadaniem mu klauzuli wykonalności w dniu 08 czerwca 2016 r. Wyrok był zatem prawomocny, a strony nie podważały tej okoliczności.

Niespornym był również fakt, iż żaden przepis prawa nie formułuje obowiązku wezwania dłużnika do spełnienia świadczenia po uzyskaniu przez wierzyciela prawomocnego wyroku sądowego.

Skarżący wskazał, iż przedwczesne złożenie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego stanowiło nienależyte wykonywanie zawodu radcy prawnego, ponieważ zasady etyczne wykonywania zawodu, wyrażone w szczególności w art. 6, art. 11, art. 12 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego wymagały wskazania mu sposobu spełnienia ciążącego na nim obowiązku. Żaden z w/w przepisów nie wyraża jednak takiego wymagania bezpośrednio lub pośrednio. Wobec niesprecyzowania swojego stanowiska, jak również wobec odmiennej oceny tej okoliczności przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, zarzut należy uznać za bezzasadny.

Art. 363 kodeksu postępowania cywilnego (dalej: kpc) stanowi, że orzeczenie staje się prawomocne, jeśli nie przysługuje co do niego środek odwoławczy lub inny środek zaskarżenia. Zgodnie a art. 777 §1 pkt 1 kpc prawomocne orzeczenie sądu jest tytułem egzekucyjnym, tj. dokumentem urzędowym stwierdzającym istnienie i zakres nadającego się do egzekucji roszczenia wierzyciela i jednocześnie istnienie oraz zakres obowiązku prawnego dłużnika. W związku z powyższym, obowiązek zwrotu kosztów zastępstwa procesowego powinien zostać spełniony niezwłocznie po uprawomocnieniu się orzeczenia. Ta okoliczność nie stanowi sporu w doktrynie ani orzecznictwie.

Klauzula wykonalności jest jedynie deklaracyjnym postanowieniem sądu, w którym stwierdza się, że przedstawiony przez wierzyciela akt prawny spełnia kryteria ustawowe

przewidziane dla tytułu egzekucyjnego i że dopuszczalne jest wszczęcie właściwego postępowania egzekucyjnego w celu wykonania świadczenia dłużnika z zastosowaniem przymusu państwowego. Nadanie klauzuli wykonalności nie wpływa zatem na ustalenie daty zapłaty roszczenia, ale jedynie pozwala na skierowanie roszczenia do egzekucji.

To dłużnik ponosi konsekwencje ewentualnego wszczęcia postępowania egzekucyjnego, w jego interesie jest zatem jak najszybsze uregulowanie należności. Zgodnie z informacją zawartą w piśmie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w [REDAKTOWANE] wyrok został wydany w dniu 01 lutego 2016 r., natomiast nadanie klauzuli nastąpiło dopiero w dniu 08 czerwca 2016 r. Czynności radcy prawnego, działającego w najlepszym interesie swojego mocodawcy, nie są zatem przedwczesne. Skarżący miał czas na skontaktowanie się z wierzycielem w celu ustalenia okoliczności zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Nie bez znaczenia pozostaje także fakt, iż dane wierzyciela reprezentowanego przez radcę prawnego [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] były powszechnie dostępne, ponieważ znajdowały się w Biuletynie Informacji Publicznej. Dane te były także znane Skarżącemu, skoro – jak wyjaśnił, przystąpił do przetargu publicznego zorganizowanego przez mocodawcę radcy prawnego [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] i wykonał objęte nim zadanie.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego słusznie uznała, iż w niniejszej sprawie nie ma możliwości przypisania radcy prawnemu zawinionego działania wyczerpującego znamiona przewinienia dyscyplinarnego.

Skarżący zarzucił również, iż analizowane postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego narusza art. 66 ust 1 i 2 ustawy o radcach prawnych poprzez jego niezastosowanie. Skoro jednak stwierdzono, iż postępowanie radcy prawnego [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] nie stanowiło przewinienia dyscyplinarnego, to nie ma możliwości zastosowania przepisu odnoszącego się w swej treści do przewinień dyscyplinarnych mniejszej wagi.

Biorąc powyższe pod uwagę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, iż brak jest podstaw do przypisania radcy prawnemu naruszenia zasad etyki zawodowej, a odmienne przyjęcie byłoby sprzeczne z zebrany materiał dowodowy.

W takiej sytuacji postanowieniem z dnia 31 października 2017 r. utrzymano w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w [REDAKTOWANE] z dnia 9 maja 2017 r. sygn. akt [REDAKTOWANE].

Postanowienie jest prawomocne i nie służy od niego żaden środek odwoławczy.

